

Ми з Джошем одразу зненавиділи свій новий будинок.

Великий — тут не заперечиш. Порівняно з нашою попередньою оселею він тягнув на звання маєтку. Це була висока будівля з червоної цегли зі спускатою чорною покрівлею і кількома рядами вікон за чорними ж віконницями.

«Такий темний», — подумала я, роздивляючись споруду. Будинок справді огортала пітьма, наче він навмисно сховався в тіні кривих, перекоцюрблених дерев, що схиляли над ним гілля.

Добігав середини липень, але подвір'я перед парадними дверима вже встеляло покривало сухого бурого листя. Воно шурхотіло під нашими кросівками, поки ми брели всипаною гравієм доріжкою до під'їзду.

Крізь килим зів'ялого листя повсюди пробивалися довгостеблі будяки. Старезну клумбу перед ганком теж геть оповило густе плетиво міцного будяччя.

«Стрьомна хатина», — блимнула в моїй голові безрадісна думка.

Джош вочевидь вважав так само.

Ми зміряли поглядами допотопну будівлю і застогнали.

Біля під'їзної доріжки зупинився містер Довз, приязний молодий ріелтор із місцевої контори з продажу нерухомості, і озирнувся на нас.

— Усе гаразд? — спитав він, перевівши з Джоша на мене погляд примружених блакитних очей.

— Джош із Амандою не в захваті від переїзду, — пояснив тато і заправив краєчок сорочки в штани. Тато трохи повнуватий, тож сорочки постійно ви-смикуються.

— Дітям це непросто дається, — додала мати й усміхнулася містерові Довзу. Запхавши руки в кишені джинсів, вона попрямувала до парадних дверей. — Ну, ви розумієте. Довелося попрощатися з друзями, переїхати в якийсь дивний дім...

— Якби ж то дивний, — Джош похитав головою. — Цей будинок — просто треш.

У містера Довза вирвався смішок.

— Він старезний — це точно, — відреагував він і поплескав Джоша по плечу.

— Його просто треба довести до ладу, Джошу, — тато всміхнувся містерові Довзу. — У ньому давненько ніхто не жив, тож невеличкий ремонт не завадить.

— Зате погляньте, який він великий, — докинула мама і з усмішкою пригладила своє довге чорне

волосся. — Є де робочий кабінет облаштувати, а можливо, і маленьку ігрову кімнату. Вам сподобається — правда ж, Амандо?

Я знизала плечима. Від пориву холодного вітру мене пересмикнуло. Взагалі був чудовий, теплий літній день. Але що ближче ми підходили до будинку, то більше я мерзла.

Напевно, це все через ці височезні старі дерева.

Сьогодні я одягла білі тенісні шорти і блакитну футболку. Поки їхали, в машині було душно і спекотно. А тепер мене аж морозило. «Може, хоч у будинку зігріюся», — подумала я.

— Скільки це їм? — поцікавився містер Довз у мами, ступивши на ганок.

— Аманді дванадцять, — відповіла мама. — А Джошу минулого місяця стукнуло одинадцять.

— Вони такі схожі, — зауважив містер Довз.

Я не визначила для себе, сприймати його слова як комплімент чи ні.

Мабуть, це правда. Ми з Джошем обоє високі, худорляві, в обох нас каштанові кучері, як у тата, і карі очі. Усі кажуть, що ми маємо «серйозний» вираз обличчя.

— Я дико хочу додому, — із надломом у голосі заявив Джош. — Ненавиджу це місце.

Мій брат — найнетерплячіший хлопчина у всьому світі. Якщо він щось уб'є собі в голову, то все, пиши пропало. Він трохи розбалуваний. Принаймні я так вважаю. Щойно він починає через щось нити, зазвичай добивається свого.

Якщо ми й схожі зовні, то характери в нас досить різні. У мене значно більше витримки, ніж у Джоша. І розсудливості також. Напевно, це тому, що я старша і до того ж дівчинка.

Джош схопив тата за руку і потягнув його назад до автівки.

— Ходімо. Усе, тату, поїхали звідси.

Я знала, що цього разу по-братовому не вийде. Ми переїдемо у цей будинок. Ясно як день. Врешті-решт, він дістався нам абсолютно безкоштовно. Батьків двоюрідний дід, якого ми ніколи навіть не бачили, помер, а будинок відписав татові у заповіті.

Ніколи в житті не забуду, з яким обличчям тато прочитав листа від юриста. Він радісно загорлав і заходився танцювати по всій вітальні. Ми з Джошем вирішили, що в нього трохи дах поїхав.

— Мій двоюрідний дідусь Чарльз заповів нам свій будинок, — пояснив тато, читаючи й переречитуючи лист. — У містечку, що зветься Темноспади.

— Що?! — заволали ми з Джошем. — І де ці Спади? Тато знизав плечима.

— Геть не пам'ятаю твого дідуса Чарльза, — зазначила мама, зазираючи в листа з-понад татового плеча.

— Я теж, — зізнався тато. — Але, судячи з усього, він був кльовий чувак! Сказитися! За описами, будинок просто неймовірний! — Він ухопив маму за руки і весело закружляв її по вітальні.

Не дивно, що тато був на сьомому небі. Він тільки й шукав приводу кинути нарешті нудну офісну

роботу і весь час присвятити письменництву. І цей будинок — одержаний за так — виявився тим самим довгоочікуваним приводом.

І ось тиждень по тому ми опинилися в Темноспадах, за чотири години їзди від дому, і вперше побачили свою нову оселю. Ми ще й у передпокій не увійшли, а Джош уже тягнув батька назад в машину.

— Джошу, припини мене смикати, — роздратовано кинув тато, намагаючись вирвати руку з цупкої хватки сина.

Тато безпорадно глянув на містера Довза. Було видно, як йому незручно за поведінку Джоша. Я вирішила прийти на допомогу.

— Припини, Джошу, — спокійно сказала я і взяла його за плече. — Ми ж домовилися дати Темноспадам шанс, пам'ятаєш?

— Вони свій шанс згаяли, — прохникав Джош, не відпускаючи татової руки. — Ця халупа стара і потворна, і я її ненавиджу.

— Ти ж іще не бачив, як там усередині, — сердито дорікнув тато.

— Так. Давайте зайдемо, — підхопив містер Довз, свердлячи Джоша поглядом.

— Я тут постою, — затявся Джош.

Іноді він бував упертим мов осел. Я теж не стрибала від радощів, дивлячись на стару темну будівлю. Але ніколи в житті не стала б поводитися так, як брат.

— Джошу, ти хіба не хочеш сам вибрати собі кімнату? — спитала мама.

— Ні, — буркнув Джош.

Ми обое глянули вгору, розглядаючи другий поверх. Там, поруч одне з одним, були два великих еркерних вікна. Вони нагадували двоє темних очей, що втупилися в нас поглядом.

— Довго ви жили у своєму попередньому помешканні? — поцікавився містер Довз.

На секунду тато замислився.

— Близько чотирнадцяти років, — підрахував він. — Діти провели там усе життя.

— Переїзд — завжди складне випробування, — поспівчував містер Довз, переводячи очі на мене. — Знаєш, Амандо, я й сам переїхав у Темноспади лише кілька місяців тому. Спершу мені тут також не сподобалося. Але тепер я їх ні на що не проміняю.

Він підморгнув мені. Коли чоловік усміхався, на підборідді в нього з'являлася симпатична ямочка.

— Зайдімо в будинок. Там справді дуже мило. Ви будете здивовані.

Усі, за винятком Джоша, пішли слідом за містером Довзом.

— А в цьому кварталі є ще діти? — вимогливо звернувся до нього Джош.

В його вустах фраза прозвучала радше викликом, ніж запитанням.

Містер Довз кивнув.

— Та й школа лише за два квартали звідси.

— От бачиш? — квапливо втрутилася мама. —

Трохи пройшовся пішечки — і в школі. Жодних більше довжелезних поїздок на автобусі щоранку.

— Мені подобався автобус, — гнув своє Джош.

Брат вочевидь прийняв непохитне рішення. Він явно збирався до останнього тріпати батькам нерви, незважаючи на те, що ми пообіцяли не судити про переїзд з плеча.

Не знаю, нащо Джош надумав бути такою скалкою в одному місці. Ну, серйозно: у батька й так віз і візочок проблем. Для початку, він поки так і не зумів продати наш старий будинок.

Мені не до душі була ідея з переїздом. Але я розуміла: успадкувати такі хороми — для нас просто знахідка. У старому котеджику ми купчилиось одне в одного на голові. А коли татові вдасться продати його, нам більше не доведеться паритися про гроші.

Джош мав хоча б спробувати. Ось що я думала.

Раптом з автівки, припаркованої біля під'їзної доріжки, донісся гавкіт, шкрябання і скавучання Піті.

Піті — наш собака, білий кучерявий вест-гайленд-тер'єрчик, милуючий до неподобства і зазвичай доволі вихований. Він завжди спокійно лишався у машині. Але зараз щосили вив, дзявкав і шкріб лапами по віконному склу, відчайдушно бажаючи випустити його.

— Піті, тихо! Цить! — крикнула я.

Зазвичай Піті мене слухався.

Але не цього разу.